

दानिएलचे पुस्तक - अडुसष्टवा क्रमांक

यहेज्केल अध्याय आठचा भविष्यसूचक संदेश उलगडताना: रविवार कायदा आणि शेवटचे दिवस

Jeff Pippenger

2024-02-01

यहेज्केल अध्याय आठ हा पवित्रशास्त्रातील भविष्यसूचक अध्यायांपैकी समजण्यास सर्वात सोपा असा एक अध्याय आहे. या अध्यायाची एक स्पष्ट आरंभीची सुरुवात आहे.

आणि असे घडले की सहाव्या वर्षी, सहाव्या महिन्यात, महिन्याच्या पाचव्या दिवशी, मी माझ्या घरात बसलो असता आणि यहुदाचे वडीलजन माझ्यासमोर बसले असता, तेथे प्रभु परमेश्वराचा हात माझ्यावर पडला. यहेज्केल 8:1.

या दर्शनाचा एक विशिष्ट शेवट अकराव्या अध्यायात आहे.

त्यानंतर आत्म्याने मला उचलून घेतले, आणि देवाच्या आत्म्याद्वारे दृष्टांतात मला बंदिवांनांकडे, कल्दीयात आणले. मग मी पाहिलेला तो दृष्टांत माझ्यापासून वर गेला. तेव्हा परमेश्वराने मला दाखविलेल्या सर्व गोष्टी मी त्या बंदिवांनांना सांगितल्या. यहेज्केल 11:24, 25.

आठव्या अध्यायातील दर्शन सहाव्या वर्षाच्या सहाव्या महिन्याच्या पाचव्या दिवशी सुरू होते, म्हणजेच तारीख “६६६” शी जुळण्याच्या अगदी एक दिवस आधी; आणि खचितच ते दर्शन रविवारीच्या कायद्याविषयी आहे, जो पशूची खूण आहे, ज्याची संख्या “पापाच्या मनुष्याची” संख्या आहे, तसेच सातांपैकी असलेल्या आठव्या राज्याचीही संख्या आहे. जे “६६६” या संख्येवर जय मिळवितात, त्यांना देवाची मुद्रा प्राप्त होते; आणि नवव्या अध्यायात, देवाची ही मुद्रा शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या विश्वासू लोकांवर ठेवली जात आहे.

आणि मी स्वर्गात आणखी एक चिन्ह पाहिले, महान व अद्भुत—सात देवदूत, ज्यांच्याकडे सात शेवटच्या पीडा होत्या; कारण त्यांच्यामध्ये देवाचा क्रोध परिपूर्ण झाला आहे. आणि मी जणू अग्नीमिश्रित काचेचा समुद्र पाहिला; आणि ज्यांनी त्या पशूवर, त्याच्या प्रतिमेवर, त्याच्या चिन्हावर, आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविला होता, ते देवाच्या वीणा हातात घेऊन त्या काचेच्या समुद्रावर उभे होते. आणि ते देवाचा सेवक मोशे याचे गीत, आणि कोकराचे गीत गात होते, असे म्हणत, “हे सर्वशक्तिमान प्रभू देव, तुझी कृत्ये महान व अद्भुत आहेत; हे संतांच्या राज्या, तुझे मार्ग न्यायी व सत्य आहेत.” प्रकटीकरण १५:१-३.

कृपाकाळ समाप्त होण्याच्या अगदी आधी (कारण प्रकटीकरणाच्या पुढील अध्यायात सात शेवटच्या पीडा असलेले सात देवदूत देवाचा क्रोध ओतणार आहेत), देवाच्या अंतिम काळातील लोकांची ओळख पटते. त्यांनी चार गोष्टींवर विजय मिळविला आहे. “विजय” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा अर्थ जिंकणे, म्हणजेच पराभूत करून काबीज करणे, असा आहे. विश्वासू जनांनी श्वापदावर, श्वापदाच्या प्रतिमेवर, श्वापदाच्या चिन्हावर आणि त्याच्या नावाच्या संख्येवर विजय मिळविला आहे. या विजयामध्ये ही वस्तुस्थिती समाविष्ट आहे की त्या चार प्रतीकांचा अर्थ काय आहे, हे त्यांना समजले आहे. त्या चार भविष्यसूचक प्रतीकांचे प्रत्यक्षात काय प्रतिनिधित्व आहे, हे जाणणारे लोक अत्यंत अल्प टक्केवारीत आहेत.

जगाला पूर्वी माहीत होते की अध्याय सतरा मधील बाबेलची वेश्या म्हणजे पोपसत्ता होती; परंतु देवाच्या वचनाने जशी ओळख करून दिली आहे, त्यानुसार पृथ्वीवरील राजांबरोबर व्यभिचार करणाऱ्या सोरच्या वेश्येबाबतची समज अमेरिकेच्या इतिहासकाळात विस्मृतीत गेली आहे. पशूवर विजय मिळविणे म्हणजे बायबलमधील भविष्यवाणीतला पशू हा पोपसत्ताच आहे हे निश्चित करताना सत्याच्या वचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करणे होय. त्यानंतर लगेचच येणाऱ्या अध्यायात अजगर, पशू आणि खोटा संदेश जगाला आर्मर्गदोनकडे नेतात; आणि शेवटच्या दिवसांतील

देवाच्या विश्वासू लोकांनी त्या तीन सत्ता कोणत्या आहेत हे जाणले पाहिजे.

आणि सहाव्या देवदूताने आपला कटोरा महान फरात नदीवर ओतला; आणि तिचे पाणी आटून गेले, जेणेकरून पूर्वेकडील राजांचा मार्ग तयार व्हावा. आणि मी अजगराच्या तोंडातून, पशूच्या तोंडातून, आणि खोट्या संदेष्ट्याच्या तोंडातून बेडकांसारखे तीन अशुद्ध आत्मे बाहेर येताना पाहिले. कारण ते सैतानांचे आत्मे आहेत, जे चमत्कार करीत पृथ्वीवरील राजांकडे आणि सर्व जगातील राजांकडे जातात, सर्वशक्तिमान देवाच्या त्या महान दिवसाच्या युद्धासाठी त्यांना एकत्र गोळा करण्यासाठी. पाहा, मी चोराप्रमाणे येतो. जो जागा राहतो आणि आपली वस्त्रे राखून ठेवतो तो धन्य, नाहीतर तो नग्न चालेल आणि लोक त्याची लज्जा पाहतील. आणि त्याने त्यांना इब्री भाषेत अमर्गिदोन असे म्हणतात त्या ठिकाणी एकत्र केले. प्रकटीकरण 16:12-16.

पशूवरचा विजय म्हणजे पशू कोण आहे हे योग्यरीत्या समजून घेण्याचा विजय होय. आत्ताच उद्धृत केलेला उतारा जागरण करणाऱ्यांवर आणि आपली वस्त्रे राखून ठेवणाऱ्यांवर आशीर्वाद जाहीर करतो; तरीही सहाव्या पीडेपर्यंत सर्व मनुष्यांसाठी कृपाकाल पूर्णपणे बंद झालेला असतो. मिखाएल उभा राहतो तेव्हा मानवी कृपाकाल समाप्त होतो, आणि त्यानंतर शेवटच्या सात पीडा ओतल्या जातात. कृपाकाल संपल्यानंतर वस्त्रे बदलण्याचा कोणताही मार्ग उरत नाही; तरीही सहाव्या पीडेशी संबंधित एक इशारा आहे. त्या इशाराच्या संबंध कृपाकाल संपण्यापूर्वी पशूविषयी योग्य समज असण्याशी आहे, आणि जर तुम्हाला ती समज नसेल, तर कृपाकाल संपण्यापूर्वी तुम्ही ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाचे वस्त्र गमावाल.

“जे लोक वचनाच्या त्यांच्या समजुतीत गोंधळून जातात, जे ख्रिस्तविरोधकाचा अर्थ ओळखण्यात अपयशी ठरतात, ते नक्कीच स्वतःला ख्रिस्तविरोधकाच्या बाजूला उभे करतील. आता आपल्यासाठी जगाशी एकरूप होण्यास वेळ नाही. दानियेल आपल्या वाट्याला आलेल्या भागात आणि आपल्या स्थानावर उभा आहे. दानियेल आणि योहान यांच्या भविष्यवाण्या समजल्या गेल्या पाहिजेत. त्या एकमेकींचा अर्थ स्पष्ट करतात. त्या जगाला अशी सत्ये देतात जी प्रत्येकाने समजली पाहिजेत. या भविष्यवाण्या जगात साक्ष म्हणून असाव्यात. या शेवटच्या दिवसांत त्यांच्या पूर्णतेद्वारे त्या स्वतःच स्वतःचे स्पष्टीकरण करतील.” Kress Collection, 105.

जर एखाद्या व्यक्तीला ख्रिस्तविरोधी म्हणजेच पोपसत्ता आहे हे समजले नाही, तर तो शेवटी पोपसत्तेच्या बाजूने उभा राहील; किंवा योहानाने लिहिल्याप्रमाणे, तो नग्नपणे चालेल आणि आपली लाज प्रकट करील. पशूवर विजय मिळविणे म्हणजे पशू ही पोपसत्तेची सत्ता आहे, आणि पोपसत्तेच्या सत्तेविषयी जे काही प्रकट झाले आहे, ते समजणे होय. जे विजय मिळवितात आणि पोपसत्ता हाच पापाचा मनुष्य आहे हे समजतात, त्यांना हेही समजणे आवश्यक आहे की पोपसत्तेची प्रतिमा म्हणजे चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाचे तत्त्व दर्शविते, ज्यामध्ये त्या संबंधावर नियंत्रण चर्चचे असते.

दानिएलच्या पुस्तकात, पशूची रचना, जी चर्च आणि राज्य यांच्या संयोगाची आहे, ती उजाडपणाच्या अपराधरूपात दर्शविली आहे. अपराध म्हणजे पाप, आणि पोपसत्ताक पशूची रचना करणारे पाप तेव्हा घडते जेव्हा राजे आपली सत्ता पोपसत्ताक अधिकाराला समर्पित करतात. असे करताना ते आध्यात्मिक व्यभिचार करतात; हाच दानिएलचा उजाडपणाचा अपराध आणि योहानाने सांगितलेली पशूची प्रतिमा होय.

पोपसत्तेच्या प्रतिमेवर विजय मिळविणे म्हणजे, देवाच्या वचनाद्वारे हे समजणे होय की संयुक्त संस्थाने प्रथम हा संबंध प्रस्थापित करतात, आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी त्याची पुष्टी करतात, आणि त्यानंतर संपूर्ण जगालाही तोच संबंध स्वीकारण्यास भाग पाडतात.

संयुक्त राज्य अमेरिका पृथ्वीवर लादणार असलेले चर्च व राज्य यांचे संबंध हे एक-जागतिक शासन (युनायटेड नेशन्स) व्यवस्थांमध्ये नियंत्रणकारी सत्ता म्हणून पोपसत्तेशी संधीत येण्यात अंतर्भूत आहेत. पशूच्या प्रतिमेवर विजय मिळविणे म्हणजे देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाद्वारे हे समजणे होय की पशूची प्रतिमा ह्याच गोष्टींचे प्रतिनिधित्व करते.

त्या पशूवर आणि पशूच्या प्रतिमेवर विजय मिळविण्यात पशूच्या (पोपसत्तेच्या) अधिकाराच्या चिन्हाविषयी समज प्राप्त करणे अंतर्भूत आहे.

पशूची खूण म्हणजे देवाच्या सब्बाथ म्हणून रविवारचे सक्तीने पाळणे होय. त्या खूणेवर विजय मिळविण्यासाठी हे समजणे आवश्यक आहे की रविवारची उपासना ही सूर्याची उपासना आहे, आणि ती मूर्तिपूजक बाल-उपासनेपेक्षा काहीही कमी नाही. या विजयात हे सत्य अंतर्भूत आहे की पशूची खूण मनुष्यांवर सक्तीने लादली जाईपर्यंत कोणीही ती प्राप्त करत नाही.

“परंतु गत पिढ्यांतील ख्रिस्ती लोक रविवार पाळीत होते, असे समजून की तसे करून ते बायबलातील सब्बाथ पाळीत आहेत; आणि आता प्रत्येक मंडळीत, रोमन कॅथोलिक समुदायास अपवाद न ठेवता, असे खरे ख्रिस्ती आहेत, जे प्रामाणिकपणे विश्वास ठेवतात की रविवार हा दैवी नेमणुकीचा सब्बाथ आहे. देव त्यांच्या हेतूतील प्रामाणिकपणास व त्याच्या समोर त्यांच्या सचोटीला मान्यता देतो. परंतु जेव्हा रविवारपालन कायद्याने सक्तीचे केले जाईल, आणि खऱ्या सब्बाथाच्या बंधनाविषयी जगाला प्रकाश दिला जाईल, तेव्हा जो कोणी देवाच्या आज्ञेचे उल्लंघन करून, रोमच्या अधिकारापेक्षा उच्च असा कोणताही अधिकार नसलेल्या एका नियमाचे पालन करील, तो अशा रीतीने देवापेक्षा पोपसत्तेचा मान राखील. तो रोमला आणि रोमने नेमून दिलेल्या त्या संस्थेची सक्ती करणाऱ्या सत्तेला वंदन करीत आहे. तो त्या पशूची आणि त्याच्या प्रतिमेची उपासना करीत आहे. जेव्हा मनुष्य देवाने आपल्या अधिकाराचे चिन्ह म्हणून घोषित केलेल्या संस्थेला नाकारतात, आणि तिच्या ऐवजी रोमने आपल्या सर्वोच्चत्वाच्या खूण म्हणून निवडलेल्या गोष्टीचा मान राखतात, तेव्हा ते अशा रीतीने रोमप्रती निष्ठेचे चिन्ह—‘पशूची खूण’—स्वीकारतील. आणि हा प्रश्न लोकांसमोर इतक्या स्पष्टपणे मांडला जाईपर्यंत, आणि त्यांना देवाच्या आज्ञा व मनुष्यांच्या आज्ञा यांपैकी निवड करण्यास आणले जाईपर्यंत, जे उल्लंघन करीत राहतील ते ‘पशूची खूण’ प्राप्त करतील.” The Great Controversy, 449.

जे पशूवर, पशूच्या प्रतिमेवर आणि पशूच्या चिन्हावर विजय मिळवितात, त्यांनी त्याच्या नावाच्या संख्येवरही विजय मिळविला पाहिजे. इतिहासाच्या त्या कालखंडात, जेव्हा सोरची वेश्या विस्मरणात गेलेली नव्हती, तेव्हा प्रोटेस्टंट जगाला पापपदच ख्रिस्तविरोधी आहे हे माहीत होते. त्यांना ठाऊक होते की पौलाने पापपदाची ओळख “तो दुष्ट,” “पापाचा मनुष्य,” “अधर्माचे गूढ” आणि “विनाशाचा पुत्र” अशी केली होती; “जो देव म्हणविला जातो किंवा ज्याची उपासना केली जाते त्या सर्वांच्या विरुद्ध उभा राहतो व स्वतःस उंचावतो; इतकेच नव्हे तर तो देवाप्रमाणे देवाच्या मंदिरात बसतो आणि आपण देव आहोत असे दाखवितो.” परंतु आता सोरची महान वेश्या विस्मरणात गेली आहे.

भूतकाळातील युगांत आयसॉप्सेफी, किंवा गेमाट्रिया, यांच्या विविध उपयोगांनी “666” हा अंक प्रतीकात्मक रीतीने पोपपदाचे प्रतिनिधित्व करतो हे प्रदर्शित केले होते. याचे एक पारंपरिक उदाहरण म्हणजे पोपच्या मिटरवर Vicarius Filii Dei हे शब्द लिहिलेले असतात. Vicarius Filii Dei, ज्याचा अर्थ “देवाच्या पुत्राचा प्रतिनिधी” असा होतो, आणि म्हणूनच देवाच्या मंदिरात बसून स्वतःला देव असल्याचा दावा करण्याच्या त्याच्या दाव्याला ते संबोधित करते. Vicarius Filii Dei मधील लॅटिन अक्षरांची बेरीज सहाशे शहासष्ट या संख्येशी समतुल्य ठरते.

हे पशू, जो पोपसत्ताक अधिकार आहे, त्याची ओळख त्याच्या संख्येने होते आणि त्याची संख्या “666” आहे; परंतु पापाचा मनुष्य 1798 मध्ये प्राणघातक जखमी झाला आणि विस्मरणात गेला. शेवटच्या दिवसांत ती प्राणघातक जखम बरी होणार आहे, आणि त्या प्राणघातक जखमेच्या बरे होण्यावरून हे ओळखले जाते की संयुक्त संस्थाने प्रथम आपल्या स्वतःच्या राष्ट्रात त्या पशूची प्रतिमा उभी करतात, आणि नंतर जगालाही तेच करण्यास बाध्य करतात.

जगातील पशूची प्रतिमा द्विविधही आहे आणि त्रिविधही आहे. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने ती द्विविध आहे, कारण ती चर्च व राज्य यांच्या संयोगाने बनलेली आहे; परंतु ती त्रिविध आहे, कारण ती अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्यापासून बनलेली आहे. जगाला आर्मिगदोनकडे नेणाऱ्या त्या शक्तीचा त्रिविध संघ जेव्हा स्थापित होईल, तेव्हा ते सातपैकी असलेले आठवे राज्य असलेला पशू ठरतील, आणि ते सहाव्या राज्याचा त्रिविध संघही असेल. शेवटच्या दिवसांत पशूच्या नावाची संख्या पुन्हा “666” आहे, कारण ती अशा तीन राज्यांचे प्रतिनिधित्व करते, जी प्रत्येक सहाव्या

राज्याचा भाग आहेत.

पशू, त्याची प्रतिमा, त्याचा ठसा आणि त्याच्या नावाची संख्या यांच्यावर विजय मिळविणे म्हणजे “आठवा हा सातांपैकी आहे” या कोड्याचा अर्थ समजणे होय; आणि हाच दानियेल दोनचा गूढ आहे, जे समजण्यासाठी दानियेलाने प्रार्थना केली होती. हे येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणातील एक असे तत्त्व आहे, जे कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदरच उघड केले जाते; कारण योहान म्हणाला तसे, “वेळ जवळ आली आहे.” याच कारणामुळे, जे हा विजय प्राप्त करतात त्यांचे प्रतिनिधित्व पीडा ओतणाऱ्या देवदूतांसमवेत असल्याप्रमाणे केले आहे; कारण ते कृपाकाळ संपण्याच्या थोडे आधी हा विजय, म्हणजे आवश्यक भविष्यवाणीविषयक समज, प्राप्त करतात.

जे हे समजतात की येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण परीक्षाकाल संपण्याच्या अगदी आधी उघडले जाते, आणि “666” हा त्या दर्शनाचा एक घटक आहे, ते हे दुर्लक्षित करणार नाहीत की यहेज्केलच्या आठव्या अध्यायातील दर्शन पाचव्या दिवशी (जे सहाव्या दिवसाच्या आधीचा दिवस आहे), सहाव्या महिन्यात, सहाव्या वर्षी सुरू होते. आठव्या अध्यायाच्या शेवटी पंचवीस पुरुष सूर्याला नतमस्तक होत आहेत, आणि नववा अध्याय देवाची मुद्रा प्राप्त करणाऱ्यांची ओळख करून देतो.

त्या दृष्टांताचा संदर्भ हा पशूच्या चिन्हाशी आणि देवाच्या शिक्क्याशी संबंधित आहे, आणि “666” या संख्येद्वारे पूर्वछायित केल्याप्रमाणे, रविवारच्या कायद्यावेळी कृपाकाल संपण्याच्या अगोदरच हा दृष्टांत उघड केला जातो. परंतु संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यावेळी घडणारा म्हणून ओळखला जाणारा कृपाकालाचा शेवट हा मानवी कृपाकालाचा शेवट नाही; तो केवळ सातव्या-दिवसाच्या अॅडव्हेंटिस्टांसाठीच कृपाकालाचा शेवट आहे.

हे दर्शन यरुशलेमच्या आत घडत असल्याप्रमाणे दर्शविले आहे; आणि यरुशलेम हे सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीचे प्रतीक आहे. संयुक्त संस्थानांतील रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी, सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट हेच एकमेव वर्ग असे असतील की ज्यांना त्या वेळी आणि त्या ठिकाणी शब्बाथच्या प्रकाशाबद्दल जबाबदार धरले जाईल.

“जर सत्याचा प्रकाश तुम्हाला प्रस्तुत करण्यात आला असेल, चौथ्या आज्ञेतील शब्बाथ प्रकट करून, आणि देवाच्या वचनात रविवाराचे पालन करण्यास कोणताही आधार नाही हे दाखवून, आणि तरीही तुम्ही खोट्या शब्बाथाला चिकटून राहता, देव ज्याला ‘माझा पवित्र दिवस’ म्हणतो त्या शब्बाथाला पवित्र मानण्यास नकार देता, तर तुम्ही पशूची खूण स्वीकारता. हे कधी घडते?—जेव्हा तुम्ही त्या फर्मानाचे पालन करता जे तुम्हाला रविवारी श्रम करणे थांबवून देवाची उपासना करण्याची आज्ञा देते, आणि त्याच वेळी तुम्हाला माहित असते की बायबलमध्ये रविवार हा सर्वसाधारण कामकाजाचा दिवस यापेक्षा वेगळा आहे असे दाखवणारा एकही शब्द नाही, तेव्हा तुम्ही पशूची खूण स्वीकारण्यास संमती देता, आणि देवाचा शिक्का नाकारता. जर आपण ही खूण आपल्या कपाळांवर किंवा आपल्या हातांवर स्वीकारली, तर आज्ञाभंग करणाऱ्यांविरुद्ध घोषित केलेले न्यायनिवाडे आपल्यावर आलेच पाहिजेत. परंतु जिवंत देवाचा शिक्का त्यांच्यावर ठेवला जातो जे प्रभूचा शब्बाथ सद्सद्दिवेकबुद्धीने पाळतात.” Review and Herald, April 27, 1911.

यहेज्केल अध्याय आठ ते अध्याय अकरा यांतील दर्शन यरुशलेमाकरिता कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत नेणाऱ्या इतिहासाची ओळख करून देते. ते “666” हा अंक येण्याच्या अवघ्या एका दिवसापूर्वी घडत असल्याप्रमाणे चित्रित केले आहे; आणि अध्याय आठ यरुशलेममधील वाढत्या बंडखोरीची ओळख करून देतो, जी शेवटी प्रमुख पुरुषांनी सूर्यापुढे नतमस्तक होण्यात पराकाष्ठेस पोहोचते; अशा प्रकारे ते पशूची खूण स्वीकारतात.

नववा अध्याय यरुशलेममधून जात असलेल्या एका देवदूताचे चित्रण करतो (यामुळे एक प्रगतिशील क्रम सूचित होतो), आणि नंतर संहार करणाऱ्या देवदूतांपूर्वी एका वर्गावर शिक्का ठेवतो; त्यानंतर जे सर्व हा शिक्का धारण करीत नाहीत त्यांचा ते वध करतात. हे दोन्ही अध्याय अशी एक प्रगतिशील इतिहासरेषा दर्शवितात जी रविवारच्या कायद्यापर्यंत पोहोचते, जिथे एक वर्ग सूर्यापुढे नतमस्तक होतो, आणि दुसरा देवाचा शिक्का प्राप्त करतो. त्यानंतर दुष्टांना यरुशलेममधून दूर केले जाते, कारण रविवारचा कायदा दुष्ट आणि शहाणे यांना विभक्त करतो.

यहजेकेल अध्याय नऊमध्ये दर्शविण्यात आलेली मुद्रा हीच प्रकटीकरण अध्याय सातमध्ये दर्शविण्यात आलेली मुद्रा आहे.

“जर अशा प्रकारची दृश्ये पुढे येणार असतील, दोषी जगावर असे प्रचंड न्याय येणार असतील, तर देवाच्या लोकांसाठी आश्रय कुठे असेल? संताप ओसरेपर्यंत त्यांचे संरक्षण कसे होईल? योहान निसर्गातील तत्त्वे—भूकंप, वादळ, आणि राजकीय कलह—ही चार देवदूतांनी रोखून धरलेली आहेत, असे पाहतो. हे वारे देव त्यांना सोडून देण्याचा शब्द देईपर्यंत नियंत्रणाखाली आहेत. यातच देवाच्या मंडळीची सुरक्षितता आहे. देवाचे देवदूत त्याची आज्ञा पार पाडतात, पृथ्वीचे वारे रोखून धरतात, जेणेकरून देवाच्या सेवकांच्या कपाळांवर शिक्का मारला जाईपर्यंत ते वारे पृथ्वीवर, समुद्रावर, किंवा कोणत्याही वृक्षावर वाहू नयेत. तो सामर्थ्यवान देवदूत पूर्वेकडून (किंवा सूर्यउदयाकडून) वर येताना दिसतो. सर्वांत सामर्थ्यवान अशा त्या देवदूताच्या हातात जिवंत देवाचा, म्हणजे जीवन देऊ शकणाऱ्या, कपाळांवर ते चिन्ह किंवा लेख कोरणान्या, ज्याच्याकडून अमरत्व, अनंत जीवन प्रदान केले जाणार आहे, अशाच एकट्याच असणाऱ्या त्याचा शिक्का आहे. हाच त्या सर्वोच्च देवदूताचा आवाज आहे, ज्याला हे कार्य पूर्ण होईपर्यंत, आणि त्याने त्यांना मुक्त सोडण्याची आज्ञा देईपर्यंत, चार वाऱ्यांना आवर घालून ठेवण्यासाठी त्या चार देवदूतांना आज्ञा देण्याचा अधिकार होता.”

“जे जग, देहस्वभाव आणि सैतान यांवर जय मिळवितात, तेच जिवंत देवाची मुद्रा प्राप्त करणारे कृपापात्र ठरतील. ज्यांचे हात स्वच्छ नाहीत, ज्यांची अंतःकरणे शुद्ध नाहीत, त्यांच्यावर जिवंत देवाची मुद्रा असणार नाही. जे पापाची योजना करीत आहेत आणि ते आचरणात आणत आहेत, त्यांना वगळून पुढे जाता येईल. केवळ तेच, जे देवासमोर आपल्या वृत्तीत महान प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तिदिनी पश्चात्ताप करून आपल्या पापांची कबुली देणाऱ्यांच्या स्थानावर उभे आहेत, तेच देवाच्या संरक्षणास पात्र म्हणून ओळखले जातील आणि त्यांच्यावर चिन्ह ठेवले जाईल. जे आपल्या तारणकर्त्याच्या प्रकट होण्याकडे स्थिरतेने पाहत, वाट पाहत आणि जागृतपणे लक्ष ठेवत आहेत—पहाटेची प्रतीक्षा करणाऱ्यांपेक्षाही अधिक उत्कटतेने आणि आतुरतेने—त्यांची नावे मुद्रा प्राप्त केलेल्यांमध्ये गणली जातील. ज्यांच्या आत्म्यांवर सत्याचा संपूर्ण प्रकाश झळकत असताना, त्यांच्या जाहीर केलेल्या विश्वासास अनुरूप अशी कृत्ये असली पाहिजेत, परंतु जे पापाने मोहित होतात, आपल्या अंतःकरणात मूर्ती उभ्या करतात, देवासमोर आपल्या आत्म्यांना भ्रष्ट करतात, आणि पापात त्यांच्याशी सहभागी होणाऱ्यांना कलुषित करतात, त्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकातून पुसली जातील, आणि ते अर्धरात्रीच्या अंधकारात सोडून दिले जातील, त्यांच्या दिव्यांसह त्यांच्या भांड्यांत तेल नसताना. ‘परंतु माझ्या नावाचे भय बाळगणाऱ्यांवर धर्मसूर्य त्याच्या पंखांत आरोग्य घेऊन उगवेल.’”

“देवाच्या सेवकांवर केले जाणारे हे मुद्रांकन तेच आहे, जे यहजेकेलाला दर्शनात दाखविण्यात आले होते. योहान हाही या अत्यंत थरारक प्रकटीकरणाचा साक्षीदार झाला होता. त्याने समुद्र आणि त्याच्या गर्जणाऱ्या लाटा पाहिल्या, आणि मनुष्यांची हृदये भयाने क्षीण होत असल्याचे पाहिले. त्याने पृथ्वी हलविली जात असल्याचे, आणि पर्वत समुद्राच्या मध्यभागी टाकले जात असल्याचे (जे अक्षरशः घडत आहे), त्याचे पाणी गर्जत व खवळत असल्याचे, आणि त्याच्या फुगवट्याने पर्वत थरथरत असल्याचे पाहिले. त्याला पीडा, रोगराई, दुष्काळ आणि मृत्यू यांना आपले भयंकर कार्य पार पाडताना दाखविण्यात आले.” टेस्टिमोनीज टू मिनिस्टर्स, 445.

प्रकटीकरण ग्रंथाच्या सातव्या अध्यायातील एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवरील शिक्का हा यहजेकेलाच्या नवव्या अध्यायातही दर्शविला आहे, आणि शिक्का मारणारा देवदूत हा पूर्वेकडून वर येणारा सर्वांत सामर्थ्यवान देवदूत आहे. जे नष्ट होतात, ज्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकातून पुसून टाकली जातात, ते “आपल्या दिव्यांबरोबर आपल्या भांड्यांत तेल नसलेले” असे दर्शविले आहेत. यहजेकेलाच्या आठव्या ते अकराव्या अध्यायांतील दर्शनातील हे दोन वर्ग म्हणजे मत्तय पंचवीस मधील शहाण्या व मूर्ख कुमारिका होत, आणि म्हणून त्या अॅडव्हेंटिस्ट आहेत.

“मत्तय २५ मधील दहा कुमारिकांची दृष्टांतकथा अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचेही चित्रण करते.” The Great Controversy, 393.

बहिण व्हाइट यांनी यहजेकेलाच्या दर्शनातील यरुशलेमची ओळख विशेषतः अॅडव्हेंटिझम अशी करून दिली आहे:

“देवाचे खरे लोक, ज्यांच्या अंतःकरणात प्रभूच्या कार्याचा आत्मा व आत्म्यांच्या तारणाची आस्था आहे, ते पापाकडे नेहमी त्याच्या खऱ्या, पापमय स्वरूपातच पाहतील. देवाच्या लोकांना सहज वेढून टाकणाऱ्या पापांविषयी ते नेहमी विश्वासू व स्पष्ट व्यवहाराच्या बाजूने उभे राहतील. विशेषतः मंडळीसाठीच्या अंतिम कार्यात, त्या एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब करण्याच्या काळात, जे देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष उभे राहणार आहेत, ते देवाच्या नामधारी लोकांच्या अपराधांबद्दल अतिशय खोलवर वेदना अनुभवतील. हे संदेष्ट्याने अंतिम कार्याच्या दृष्टांतात, प्रत्येकाच्या हातात कत्तलीचे शस्त्र असलेल्या पुरुषांच्या रूपकाद्वारे, अत्यंत प्रभावीपणे मांडले आहे. त्यांच्यामध्ये एक मनुष्य तागाच्या वस्त्राने परिधान केलेला होता, आणि त्याच्या कंबरेजवळ लेखकाची दौत होती. ‘आणि परमेश्वर त्याला म्हणाला, शहराच्या मधून, यरुशलेमच्या मधून जा, आणि तिच्या मधोमध जे सर्व घृणास्पद कृत्ये केली जातात त्याबद्दल उसासे टाकणाऱ्या व आक्रोश करणाऱ्या पुरुषांच्या कपाळांवर एक चिन्ह कर.’” टेस्टिमोनीज, खंड ३, २६६.

यहेज्केल अध्याय आठ ते अकरा यांचे दर्शन हे रविवारच्या कायद्यापूर्वी व त्या काळी असलेल्या अॅडव्हेंटिझमच्या इतिहासास थेट संबोधित करते. ते यरुशलेममध्ये (अॅडव्हेंटिझममध्ये) असलेल्या उपासकांच्या दोन वर्गांची ओळख करून देते, आणि भविष्यसूचक रीतीने येशू ख्रिस्ताच्या त्या प्रकटीकरणाशी संबंधित आहे, जे कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदर उघड केले जाते; कारण त्याच्या पहिल्या उल्लेखांमध्ये भविष्यसूचक प्रतीकवादात “666” हा अंक मांडला जातो. असे करताना, ते शेवटच्या दिवसांत शहाण्यांनी ज्या चार गोष्टींवर विजय मिळविला पाहिजे त्यांपैकी एकाची ओळख करून देते, आणि त्या चार गोष्टी “सातपैकी असलेल्या आठव्या”च्या प्रकाशाचा भाग आहेत. प्रकटीकरण अध्याय पंधरा देखील हे दर्शवितो की जे पोपसत्तेच्या चार प्रतीकात्मक पैलूंवर विजय मिळवितात, ते मोशे व कोकरू यांचे गीत गातात.

त्या दिवशी, यशया, सत्तावीसाव्या अध्यायात, असे म्हणतो की शेवटच्या दिवसांतील धर्मीजन द्राक्षमळ्याचे गीत गातील; ते असे गीत आहे की जे कोकरू मनुष्यांमध्ये वावरत असताना त्याने गायिले होते, आणि जे अशा निवडलेल्या लोकांची ओळख पटविते की ज्यांना वगळून पुढे जात असताना एक नवा निवडलेला लोकसमूह निवडला जात आहे. हे गीत शेवटच्या दिवसांतील “शहाणे” लोक यहेज्केल नऊ आणि प्रकटीकरण सात येथील मुद्रांकनाच्या काळात गातात. यहेज्केलच्या आठ ते अकरा अध्यायांतील दृष्टांत हाच त्या गीताचा एक भाग आहे.

आम्ही हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“देवाचे खरे लोक, ज्यांच्या अंतःकरणी प्रभूच्या कार्याचा आत्मा आणि आत्म्यांच्या तारणाची जिद्दाळ्याची भावना वसलेली आहे, ते पापाकडे नेहमीच त्याच्या खऱ्या, पापमय स्वरूपात पाहतील. देवाच्या लोकांना सहज वेढून टाकणाऱ्या पापांबाबत ते सदैव विश्वासूपणे आणि स्पष्टपणे वागण्याच्या बाजूने उभे राहतील. विशेषतः मंडळीकरिता होणाऱ्या अंतिम कार्यात, म्हणजे देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष उभे राहणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळात, ते देवाचे असल्याचा दावा करणाऱ्या लोकांच्या अपराधांविषयी अत्यंत खोलवर दुःख अनुभवतील. हे संदेष्ट्याने अंतिम कार्याचे चित्रण करताना दिलेल्या दृष्टांतात प्रभावीपणे दर्शविले आहे, ज्यात प्रत्येकाच्या हातात संहाराचे शस्त्र असलेल्या पुरुषांची प्रतिमा आहे. त्यांच्यामध्ये एक मनुष्य तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला होता, आणि त्याच्या कंबरेशी लेखकाची दौत होती. ‘तेव्हा परमेश्वराने त्यास म्हटले, शहराच्या मधून, यरुशलेमच्या मधून जा, आणि जे लोक तिच्या मधोमध केल्या जाणाऱ्या सर्व घृणास्पद कृत्यांमुळे उसासे टाकतात व आक्रोश करतात, त्यांच्या कपाळांवर एक चिन्ह कर.’”

“या काळी देवाच्या सभेत उभे असणारे कोण आहेत? ते असे आहेत काय, जे देवाचे असल्याचा दावा करणाऱ्या लोकांमध्ये होणाऱ्या चुकीच्या गोष्टींना प्रत्यक्षात माफी देतात, आणि जे पापाचा धिक्कार करणाऱ्यांविरुद्ध, उघडपणे नसले तरी, आपल्या अंतःकरणात कुरकुर करतात? ते असे आहेत काय, जे त्यांच्याविरुद्ध उभे राहतात आणि दुष्कर्म करणाऱ्यांबद्दल सहानुभूती बाळगतात? नाही, निश्चितच नाही! त्यांनी पश्चात्ताप केला नाही, आणि कार्याची जबाबदारी वाहणाऱ्यांवर अत्याचार करण्यात व सियोनमधील पाप्यांचे हात बळकट करण्यात सैतानाचे कार्य सोडून दिले नाही, तर त्यांना देवाच्या शिक्कामोर्तब मान्यतेचे चिन्ह कधीही मिळणार नाही. वधाची शस्त्रे

धारण केलेल्या पाच पुरुषांच्या कार्याने दर्शविलेल्या दुष्टांच्या सर्वसाधारण विनाशात ते पडतील. हा मुद्दा काळजीपूर्वक लक्षात ठेवा: पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने त्यांच्यामध्ये घडवून आणलेले सत्याचे शुद्ध चिन्ह, जे तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या मनुष्याच्या चिन्हाने दर्शविले आहे, ते प्राप्त करणारे तेच आहेत, 'जे मंडळीत केल्या जाणाऱ्या सर्व घृणास्पद गोष्टींसाठी उसासे टाकतात आणि आक्रोश करतात.' पावित्र्याविषयीचे त्यांचे प्रेम, आणि देवाच्या सन्मान व गौरवाविषयीची त्यांची जाणीव, अशी आहे, आणि पापाच्या अत्यंत पापी स्वरूपाविषयी त्यांची दृष्टी इतकी स्पष्ट आहे, की त्यांना जणू क्लेशात असलेले, अगदी उसासे टाकणारे व आक्रोश करणारे असे दर्शविले आहे. यहेज्केलचा नववा अध्याय वाचा."

"परंतु जे सर्वजण पाप आणि धार्मिकता यांतील व्यापक विरोध असा पाहत नाहीत, आणि जे देवाच्या सल्ल्यात उभे राहून चिन्ह प्राप्त करतात त्यांच्याप्रमाणे अनुभवत नाहीत, अशा सर्वांच्या सार्वत्रिक संहाराचे वर्णन संहारक शस्त्रे धारण केलेल्या त्या पाच पुरुषांना दिलेल्या आदेशात असे केले आहे: 'तू त्याच्या मागून नगरातून जा आणि प्रहार कर; तुमच्या डोळ्यांनी दया दाखवू नका, आणि करुणा बाळगू नका: वृद्ध आणि तरुण, कुमारिका, लहान मुले, आणि स्त्रिया—सर्वांचा पूर्णतः वध करा: परंतु ज्याच्यावर चिन्ह आहे अशा कोणत्याही मनुष्याजवळ जाऊ नका; आणि माझ्या पवित्रस्थानापासून आरंभ करा.' Testimonies, volume 3, 266, 267."